

**ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗ**

(ΤΟΥ ABBA SMITHD)

Σε μια μακρυνή πόλι της 'Ανατολής, τον παλιόν καιρό, πέθανε μια μέρα ξαφνικά ένας έμπορος, κι' άφησε πολλά πλούτη.

Ο έμπορος αυτός δεν είχε άλλον συγγενή, ούτε γυναίκα, ούτε αδελφούς, εκτός από ένα μοναχοπαίδι, που έλειπε πολλά χρόνια σε μακρυνό ταξίδι.

Ύστερα από λίγον καιρό, στη μακρυνή αυτήν πόλι που είχε πεθάνει ο έμπορος, φθάσανε ένα πρωί τρία μαυροντυμένα παλληκάρια, και πήγανε κατ' εὐθείαν να παρουσιαστούνε στον δικαστή:

—Είμαι τὸ παιδί του εμπόρου που πέθανε ἐδῶ, εἶπε ὁ πρῶτος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος κληρονόμος του.

— Ἐγὼ εἶμαι τὸ μονάκριβο παιδί του μακαρίτη, εἶπε ὁ δεύτερος. Σ' ἐμένα πρέπει νὰ μείνῃ ὅλη ἡ περιουσία του...

—Ὁ μακαρίτης δὲν εἶχε ἄλλο παιδί ἀπὸ ἐμένα, πὺ ἔλειπε σὲ μακρυνὸ ταξίδι, εἶπε ὁ τρίτος. Ἐγὼ δικαιούμαι νὰ τὸν κληρονομήσω.

Ὁ δικαστὴς πὺ ἄκουσε καὶ τοὺς τρεῖς νέους μὲ προσοχή, θρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι καὶ δὲν ἤξερε τί ν' ἀποφασίσῃ.

Γιὰ νὰ μπορέσῃ λοιπὸν νὰ τοὺς δοκιμάσῃ καὶ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια, ἀποφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἐξῆς ἔξυπνο σχέδιο:

Ἐπῆρε μιὰ εἰκόνα κάποιου τοῦ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν μακαρίτη, τὴν ἔδειξε στοὺς τρεῖς κληρονόμους καὶ δίνοντάς τοὺς στὸ χέρι τοῦ καθ' ἑνὸς ἀπὸ ἕνα τόξο, τοὺς εἶπε:

—Ἐκεῖνος πὺ θὰ μπορέσῃ ὑπὸ τοὺς τρεῖς σας νὰ τρυπήσῃ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου στὴν καρδιά, αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ κληρονόμος τοῦ μακαρίτη.

Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς τρεῖς νέους, πήρε ἀμέσως στὰ χέρια του τὸ τόξο, σημάδεψε τὴν εἰκόνα καὶ τὴν κάρφωσε μὲ τὸ βέλος του λίγο πῶς πάνω ἀπ' τὸ σημάδι τῆς καρδιάς πὺ εἶχε θάλει ὁ δικαστὴς.

Ὁ δεύτερος, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἔρριξε κι' αὐτὸς τὸ βέλος του καὶ τὸ κάρφωσε κοντὰ στὸ μέρος πὺ εἶχε ρίξει ὁ πρῶτος.

Καὶ τώρα εἶχε ἔρθῃ ἡ σειρά τοῦ τρίτου: Ἐκεῖνος, μόλις πήρε τὸ τόξο στὰ χέρια κι' ἔκινε νὰ σημαδέψῃ, κιτρίνισε καὶ ἄρ-

χισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ συγκίνησι. Ἐβάλε ὄλα του τὰ δυνατὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἐντολή τοῦ δικαστῆ καὶ νὰ ρίξῃ τὸ βέλος του κι' αὐτὸς σὰν τοὺς ἄλλους, μὰ δὲν μπόρεσε καὶ τὸ πέταξε μὲ περιφρόνησι μακρῶς του:

—Ὅχι! ὄχι! φώναξε μὲ μεγάλη ταραχή. Δὲν μπορῶ νὰ χτυπήσω αὐτὴν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου πὺ μοιάζει τόσο τοῦ πατέρα μου. Προτιμῶ καλύτερα νὰ χάσω τὴν κληρονομιά του...

Τότε ὁ δικαστὴς χαμογέλασε μ' εὐχαρίστησι καὶ τοῦ εἶπε:

— Μπράβο! Σὲ συχαίρω γιατί εἶσαι εὐγενικό καὶ τίμιο παλληκάρι. Αὐτὸ ζητοῦσα καὶ ἐγὼ γιὰ νὰ καταλάβω ποῖος εἶνε ὁ ἀληθινὸς κληρονόμος τοῦ εμπόρου. Τώρα ὅμως δὲν μοὺ μένει πειὰ καμμιά ἀμφιβολία ὅτι εἶσαι σύ. Ἀπ' τὴ στιγμή αὐτὴ θέτω στὴν διάθεσί σου ὅλη τὴν

κληρονομιά τοῦ μακαρίτη, πὺ σοὺ ἀνήκει πραγματικὰ καὶ νόμιμα.

Κατόπιν ὁ ἔξυπνος δικαστὴς διάταξε τοὺς στρατιώτας πὺ ἔστεκαν πλάι του νὰ πιάσουν καὶ νὰ ρίξουν στὴ φυλακὴ τοὺς ἄλλους δυὸ νέους πὺ θέλησαν νὰ τὸν γελάσουν καὶ νὰ ἀρπάξουν τὴν ξένη κληρονομιά.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ἡ ΜΕΛΙΣΣΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Ἐνα πρωί, ὁ μικρὸς Ἀδόλφος κατέβηκε στὸν κήπο του κι' ἐπῆγε νὰ κόψῃ μερικά τριαντάφυλλα:

—Ὦχι! ἔκανε ἄξαφνα μόλις τὰ χέρια του ἀγγίξανε τοὺς κλώνους τῆς τριανταφυλλιάς... Εἶνε γεμάτα ἀγκάθια καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὰ κόψω, χωρὶς νὰ ματώσω τὰ χέρια μου...

Ἐνα ἄλλο πρωί πάλι ὁ μι-

κρὸς Ἀδόλφος, περνώντας ἀπὸ μιὰ κυψέλη, θέλησε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ φάῃ λίγο μέλι ἀπὸ τὶς κηρίθρες τῆς.

Μὰ ἕνα σμῆνος ἀπὸ μέλισσες ἀγριεμένες τὸν περικύκλωσε καὶ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς τὸν κεντρίσανε στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χέρια...

Ὁ μικρὸς Ἀδόλφος ἔτρεξε ἀμέσως κλαίγοντας στὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

—Προχθὲς, μπαμπᾶ, κατέβηκα στὸν κήπο γιὰ νὰ κόψω τριαντάφυλλα, μὰ παρ' ὀλίγον νὰ ματώσω τὰ χέρια μου ἀπ' τὰ ἀγκάθια τους. Σήμερα πάλι πέρασα ἀπὸ μιὰ κυψέλη καὶ θέλησα νὰ φάω λίγο μέλι, μὰ ἡ μέλισσες πέσανε ἀπάνω μου καὶ μὲ κεντρίσανε. Γιατί ; Γιατί, μπαμπᾶ καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ τὰ τόσο ὠραῖα πράγματα, δὲν μποροῦμε νὰ τ' ἀπολαύσουμε χωρὶς κινδύνους καὶ ἐμπόδια;

—Γιατί, ὁ Θεὸς παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας του, τὰ ἔκανε ἔτσι, ὥστε νὰ μᾶς θυμίζουν πὺς καὶ τὰ πῶς ὠραῖα πράγματα μπορεῖ νὰ μᾶς φέρουνε καταστροφή, δταν δὲν προσέχουμε καὶ εἴμαστε θιαστικοὶ καὶ λαίμαργοι στὴν ἀπόλαυσί τους. Δὲν θυμᾶσαι τὸ σοφὸ ρητὸ πὺ λέει:

Καὶ τὸ ρόδο εἶνε ὠραῖο
Καὶ τὸ μέλι εἶνε γλυκό.
Μὰ μὴν τρέχετε... προσέχετε !
Κάθε πράγμα δρεχτικό,
Κάθε στὴ ζωὴ σπουδαῖο
Θέλει προσοχὴ καὶ σκέψη.
Γιατὶ ἀλλοῶς καθὼς ἀπλώνετε
κόβεις ρόδο καὶ ματώνετε
Καὶ τὸ μέλι πᾶς νὰ φᾶς
μὰ κεντρὶ παρὸ ἀπαντᾶς.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Παρεξήγησις

—Λοιπὸν, Ἀλέκο, πὺς πηγαίνεις στὸ σχολεῖο;

—Μὲ τὰ πόδια μου, θεῖε!..

Ἡ συζήτησις γιὰ τὴν ἔξυπνάδα τῶν ζώων:

—Πὺς θυμώνω, δταν λέτε πὺς τὰ ζῶα δὲν εἶνε ἔξυπνα! ὑποστηρίζει ὁ Τάκης... Λοιπὸν ἐγὼ ξέρω ἕνα σκυλί, πὺ εἶνε πολὺ πῶς ἔξυπνο ἀπ' τὸν ἀφεντικό του.

— Καὶ τίνος εἶνε;

— Δικό μου! ἀπαντᾶει ὁ Γεώργιος περήφανα!

Ἡ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Μπρὸς γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμα!
Κατεβαίνω... κατεβαίνω καὶ μοὺ κόβεται τὸ αἷμα!...